

[Malchau.]

ting, gennemført her i landstinget, så skal jeg afholde mig fra at stille det påny og anbefale, at man ved tredje behandling stemmer for det foreliggende lovforslag.

Anna Westergaard: Hovedprincippet i de nyeste tjenestemandsløntillæg efter 1. april 1946 har været, at der skal oprettholdes en vis balance mellem stigningerne i de gennemsnitlige arbejdsfortjenester for arbejdere i det frie erhverv og for tjenestemændene. Det hensyn var hovedbegrundelsen i hvert fald for den nugældende lov nr. 437 af 30. oktober 1948, der nu udløber den 31. december 1949.

Der er nu sket det, at pristallet, efter hvilket bl. a. tjenestemandslønningerne reguleres, er gået 3 points ned, hvorefter tjenestemandslønningerne automatisk skulle nedskæres med 1 portion reguleringstillæg. Denne regulering har imidlertid ikke fundet sted i de frie erhverv, og en nedregulering for tjenestemændene ville derfor forrykke den balance, der var opnået; og dette forhold ville naturligvis blive meget forstærket, hvis man fra 1. januar 1950 lod det midlertidige løntillæg bortfalde, som er fastsat i loven af 30. oktober 1948.

Dette er grundlaget for det foreliggende lovforslag, som vi fra det radikale venstres side kan tiltræde, ikke mindst i betragtning af at den skattelettelse, som bragte pristallet til at gå så langt ned, for en stor del af tjenestemændene drejede sig om et lavere beløb end den portion reguleringstillæg, de af den grund ville komme til at miste. Resultatet af skattelettelse og lønregulering ville altså for disse mennesker tilsammen være blevet en reel mindre indkomst. Vi tiltræder ligeså med glæde forslaget om, at tillægget for pensionisterne forhøjes som foreslået, en sag som allerede ved behandlingen af loven af 1948 havde vor tilslutning og interesse.

Angående det meget omtalte konservative forslag vil jeg gerne bemærke, at det i fremtrædende grad hører til de lovforslag, som det er væsentligt lettere at fremsætte end at gennemføre, hvilket nu altså også lader til at være gået op for den ærede konservative ordfører. Med blot nogen indsigt i de mangesidede forhold, der ligger bagved en omkalfatring af lønningssystemet for tjenestemændene, vil man være klar over, at det ville være aldeles utænkeligt ved en lejlighed som denne at gennemføre et brud med de hovedlinier, som hele det gennem 30 år opbyggede lønsystem hviler på med

alle partiers, også det konservative folkepartis tilslutning, sidst givet i april 1946. Det er sikkert uden nærmere forklaring helt indlysende, at et forslag om en lyn-lønrevision af den af det konservative folkeparti foreslåede art ikke ville have den blegeste chance for at blive en realitet, og at den, hvis dette dog ved et mirakel skulle ske, øjeblikkelig ville blive fulgt af krav fra anden side, krav, hvis konsekvenser ikke lader sig overskue. En så dybtgående ændring af hele balanceforholdet indenfor statens lønsystem, som gennemførelsen af det konservative forslag ville betyde, kan overhovedet ikke ske, uden at man går den normale forhandlingens vej, gennem forberedelsens vej, gennem forhandlinger, eventuelt kommissioner, som er indstillet på at gøre det alvorlige arbejde, der ville kræves, og dertil bruge den tid, alle de nødvendige forarbejder og afvejninger af forholdene ville tage. Det ville være galopskræderiarbejde at bryde med den gennem så mange år fastlagte afbalancering af tjenestemandslønningerne.

Mit parti lægger megen vægt på oprettholdelsen af det forhandlingssystem, som i den nyere tid har været fulgt, og hvorved tjenestemandorganisationerne og ministeren søger at komme overens i sådanne spørgsmål. Naturligvis fraskriver regeringen og rigsdagen sig ikke derved sin endelige og frie bestemmelsesret, men bliver det, som det ser ud til, mere og mere almindeligt, at de overenskomster, som er truffet mellem tjenestemandorganisationerne og ministeren, i rigsdagen skal gøres til genstand for principielle overbud så fra den ene og så fra den anden side, så bringer man det system i fare, som i mange år her i landet har skabt en rolig afvikling og en god udvikling af forholdet mellem staten og dens tjenestemænd, hvilket hverken vil være til gavn for vort samfund eller for tjenestemændene.

Jeg skal tillade mig på mit partis vegne at anbefale lovforslaget til hurtig gennemførelse.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg takker de ærede ordførere for deres tilslutning til lovforslaget, og jeg takker navnlig det ærede medlem frk. Anna Westergaard for hendes slutbemærkninger, som jeg i et og alt er enig med det ærede medlem i.

Jeg finder ingen anledning til at tage en diskussion op om det, som jeg synes, enestående paradedorslag, som det konservative folkeparti stillede i det andet ting. Da det ærede parti har taget det fornuftige stand-